

Szilveszter Andrea

SEGÍTSÉG, UFÓ VAGYOK?!

Fütyül az az áldott ember. Ebédszünet. Tyű, ma a reggeli köszönéseken kívül nem szóltam még senkihez. Mondjuk, kihez szóltam volna? Nem törődik ma velem még a Fennvaló sem. Na jó, ő még igen, mert mesés napkeltében gyönyörködhettem. Ez a napom eddigi legje. És kétszer is megmentett, az utolsó pillanatban, a létráról való leesésről ezen az átkozott göröngyös fólián. De azonkívül? Tadeus reggel ideterelt, ebbe a szélső sorba, ahol málna ugyan van rogyásig, de mind az ágak tetején, így állandóan a létra tetejére kell másznom, és már rég lemaradtam a szomszédaimtól. Nem is gondolkoztam el még rajta, hogy most akkor jót akart vagy kiszúrni akart velem? De mindegy is. Jólesik kicsit egyedül lenni, mire kezdem megenni, szünet.

Anyu ma szabadnapos, juhé. Azt jelenti, hogy ő megy ebédért, ő mosogat, s még a kávé is kézbe kapom.

Nofene, történéis van a faluban. Ahogy lötyögök hazafelé, látom, hogy érkezik egy busz népe. Kicsit morgolódom is. Minek hoznak újabb munkásokat? Maholnap nekünk sincs munka.

Most érkezhettek. Még folyik a hajsza a csomagokért.

Micsoda hecc, jut eszembe. Ezt nem hagyhatom ki. Kicsit gyorsabbra veszem a tempót, hogy kipirosodjon az arcom.

Anyu épp a fürdőből lép ki egy tál elmosott edénnyel. Én lihegve, mint aki szaladt vagy megijedt, mondom, hogy jöjjön hamar, hamar be a házba.

Belépünk, megvárom, hogy letegye a tálat és kezdem:

- Itt van apu. Most jött a busszal.

Anyu, mint aki szörnyet látott. Egyik kezével a fejéhez kap, a másikkal zavartan a cigije után kotorászik, s még bent meggyújtja. Azzal sarkon fordul.

Nem akarom tovább cukkolni. A hatás megvolt.

- Vicceltem - röhögöm el magam. Huh, de rám vágja az ajtót. Gyorsan utána lépek. Leül a padra. Keresztbe tett lábát tempósan lógatja, úgy szívja a cigit. Mindig így csinál, ha ideges.

- Na és, ha itt lenne? - kérdezem értetlenül.

- Cseszd meg, Andi! - vágja hozzám a gyilkoló tekintettel, amit már ismerek jól.

- De uncsi vagy - replikázom.

Na, ezt egy kicsit túltoltam, belátom. Később majd elmesélem, hogy miért.

Francba, most ebédelhetek egyedül.

Ez a móka kábé az a kategória, mint amit a nővéreim úztek velem úgy másodikos koromban. Kezembe adtak egy csomag Zoo állatformás kekszet, a hónom alá egy pokrócot, s áttereltek a Küküllő partjára. Lehasaltak mellém ketten kétoldalt. Nyugodtan zabálták a kekszet, s nagy komolysággal előadták a sztorit. Nem tudom szó szerint idézni, de a lényeg a lényeg. Elmondták, hogy úgy érzik, jogom van tudni, hogy én nem vagyok a testvérük, az is lehet, hogy nem is ember vagyok, mert az ufók raktak le az udvaron egy esős délután. Olyasmikkel érveltek, hogy figyeljem csak meg, mennyi mindenben különbözöm tőlük, például az én szemem kék, míg az övék zöld. Aztán eszmeftuttatásaikat egy viharverte búzatóblára mutatva nyomatékosították. Hogy nézzem csak meg, hogy oda is egy csészealj szállt le, különben mivel magyarázható a leterített búza a tábla közepén, amihez nem vezet semmiféle nyom?

Volt ott aztán bömbölés. De anyu rendet rakott. A „két nagy kajla”, ahogy ő fogalmazott, ha kihúzták a dugót, kapott egy-egy körmöst a fakanálból. S nekem többé nem jutott eszembe, hogy ufó vagyok.

Egészen mostanáig. Most, a málnaszedés idején joggal férkőzik gondolataimba újból a kétely.

Volt még egy heccem, itt, a málnásban, amiből akár profitálhattam volna is. De nem vitt rá a lélek. Van egy lány. Olyan velem egykorú lehet? Talán kisebb egy-két évvel. Nem tudom a nevét, de én Lenkének nevezném. ÜgyetLenke, SzerencsétL... Na, ennyi elég is róla. Egyik délelőtt egymás mellett dolgozunk, amikor Imi ordítja, hogy mindenki vigye ki a ládáit a sor végére, mert sürgős rendelés van. Épp jó, mert két kupicám hiányzik a harmadik ládából, azt hopp, megkapkodom, s már viszem is. Lenke kezd mellettem vakarászni a táskájában, elvörösödik, csaknem síróra jut. S nyafog.

- Jaj, jaj, nem hoztam címkét. Most mi lesz?

- Csak ennyi a baj? Szívesen adok én az enyémből - mondom könnyedén, kacagva.

- Tényleg? Köszönöm nagyon! Hála.

S indul is felém, hogy elvegye a címkéket. Nyújtom felé, de aztán megesik rajta a szívem. Épp Imi a mi sorunk szélén áll. Odakiáltok.

- Imi, a leányzónak elfogytak a címkéi. Beszaladhat, hogy hozzon? Lenke értetlenül néz rám.

- Imi most megszid. Jaj, nem akartam, hogy megtudja.

- Az lehet, de inkább egy lecseszés, mint négy óra potyamunka, nem?

Erre Imi:

- Menjél! Isten tökéletlen teremtménye!

- Köszí, Imi, van egy söröd - mondom én. Napi jócselekedet kipipálva.

Egyszer én is szedtem epret az állványosban. Persze, senki nem mutatta meg, hogy hogyan kell. Ránézésre nem is volt nagy művészet, így hát szedtem, ahogy gondoltam. Azt nem tudhattam, hogy az epres szekerek végén van egy kis mérő, aminek a lyuka a mérce. Ha átfér rajta az eperszem, az túl kicsi, nem szedjük le. Én pedig, ha egyszer szép piros volt, mérettől függetlenül leszedtem. Arról nem is beszélve, hogy keresztbe raktam a kupicákat a ládába, így a tizenkét kupica helyett nekem csak nyolc fért a ládámba. Gondolom, mindezt elmagyarázták az iskolában, első nap az eperszedőknek, de én ugye a málnásba voltam leszerződve.

Tipikusan az a nap, amit a hátad mögé kívánsz. Egész délután zuhog. Alig várom, hogy hazaérjek, lerúgjam a gumicsizmát, kibújjak az anzugból, és egyek egy meleg levest. Épp, hogy átmelegedem, hallom, hogy elég nagy a zshivaj odakinn, kilépek az ajtó elé, hogy lássam, halljam, mi történik. Ha netán valami fontos infót kapunk, ne maradjak le, mint sokszor. Nagy dérrrel-dúrral érkezik Tadeus, s kiáltja:

- Mindenki, plusz Andrea a hálába!

Na tessék. Mit mondtam?

Dicséretére legyen mondvá, egész szépen elsajátította a magyar konyhanyelvet a munkásoktól az évek során. Abszolút érthetően kommunikál. Persze azért a nyelvtani botlásairól könyvet lehetne írni.

Így hát mindenki, én is szaladunk a hálába. Arra érkezem, hogy a hálafőnök torka szakadtából üvölt és dobálja az epres ládákat. Lengyelül, így lövésem sincs, hogy konkrétan mi baja, de azt sejtem, hogy éppen minket szid. Mint kiderült, csak az epresekkel van a gond. Egy nagy balhé, fenyegetőzés, kis átszervezés és slussz. Ja, és persze, Andreát többé soha nem küldik epret szedni. Magam sem értem.

Nos, ha mindez miattam volt, ami egyáltalán nem kizárt, hát ezúton is bocsí!

Miért van az, hogy ha valaki fiatal és esetleg kicsit talpraesettebb, máris azt hiszik, hogy mindenhez ért. Ilyesmikre gondolok, hogy „Nem tudom feltölteni a telefonom, segíts!”, vagy „Nem tudom elmagyarázni a dohányosnál, hogy dohánypapírt szeretnék, segíts!”, vagy „Ki kéne szedni a szemöldököm, megcsinálod?” Persze, amiben tudok segíteni, miért is ne? De ez a szemöldökösdi, na ne! Ebben bűdös gyenge vagyok, a körmöm sem tudom kifesteni magamnak. Azt nem akarod te sem, hogy én szedjem ki a szemöldököd, az tuti. De hiába magyarázom ezt egy falumbeli asszonynak, mellesleg anyu barátnőjének. Addig jön utánam, hogy beleunok. Így aztán kiegyezünk annyiban, hogy megfesztem a haját. Az még megy. Garanciát persze nem vállalok. Kijelöljük a legalkalmasabb időpontot a szépülésre. A csodát fogom ezzel elpepecselni a szabadnapomon. Ő kedden szabad, azt a napot választjuk, estefelé, amikor bejövök a mezőről. Persze azt is szeretné, hogy ott legyek vele a hajfesték-vásárlásnál, hogy mindenképp jól válasszon, de másképp alakul.

Eléggé kinyúlik a mai nap. Sietek, hogy ne várakoztassam, és szeretnék időben ágyba kerülni. Azt tervezem, hogy megkérem, hogy kint, a barakk mögött üssük nyélbe a dolgot. Olyan kellemes az este, és hadd, ne ücsörögjek ötödmagammal – mert ugye, anyu is jön – a festékszagú szobában. Elő is állok az ötletemmel. Erre ő, hogy hát ezt nem lehet, mert lekvárt főz és kell kavargatnia közben. Na tessék! Elsőre nem is reagálok le. De aztán egyszerre a lekvár- és ammóniaszagban csak nyakon ver a helyzet komikussága. Na ne! Eszméletlen! Ezek hetek, de legalábbis napok óta csempézik haza a müllös vederben az epret-málnát, hogy lekvárt főzzenek télire. Fodrászatzból fogászat. Mindennek a teteje pedig az, hogy ittlétük eddig nem szólt másról, mint kelj fel, aldis lekváros kenyér, feküdj le, aldis lekváros kenyér, hogy legyen elég befőttesüveg a nagy eltevésre. Itt esik le a tantusz. Megsejtem, hogy mit is cipelnek csörömpölő bőröndjeikben a hazaindulók. Nincs több hozzáfűznivalóm.

Apropó, a hajfestés, ami az én reszortomat illeti, jól sikerült. Azonban, hogy hogyan mutat egy frissen festett, de elnőtt rövid fazonú haj, az már más kérdés.

Lévén, hogy a sport mindig is hol hangsúlyosabban, hol kevésbé, de része volt az életemnek, igyekszem alternatívát találni, hogy becsem-
pésszem ittlétem napjaiba is. Az általános sulit végigkézilabdáztam,
aztán művészeti líceumos sportélet-hanyatlásom után valahogy újra
egymásra találtunk. El is jutottam arra a szintre, hogy diszkomfort
érzetem van, ha huzamosabb ideig nem kap extra terhelést az izomza-
tom. Most is ez a helyzet. Mert egyezzünk meg, a málnaszedés, ha még
fizikai munka kategória is, sportnak nem sport. A kocogás mellett
döntök. Kissé vacillálok persze, mert, ahogy elnézem itt a dolgokat,
minimum megbotránkoztatásnak minősül egy ilyen manőver. Még egy
ok, hogy kinézzenek. Csak néhány pillanat erejéig engedek teret az ilyen
gondolatoknak. S döntök, márpedig esténként szaladni fogok. Próbá-
lom azért mégiscsak kicselezni a falu száját, mégpedig úgy, hogy amíg
a horizonton vagyok, csak szaporán lépegetek, mint aki igyekszik
valahova. Melegítek, a légzésemre koncentrálok, de ezt csak én tudom.
Aztán ahogy kikerülök a látóhatárból, zene a fülbe, és uzsgyi. Na ez
igen! Ilyenkor érzem a szabadságot, amikor felszabadul az adrenalin.
Egy hátsó, mezei úton szaladok. Nekünk, melósoknak nincs erre utunk,
mert a málnamező és a város is ellenkező irányban van. Persze kivételek
mindig vannak. Szívemék ma épp erre romantikáznak. Aztán egy alak,
közülünk való, valami nagy szatyrot húz a barakkok irányába. Biccen-
tek, de nem tulajdonítok nekik különösebb jelentőséget, ahogy látszólag
ők sem nekem. Jó harminc percet kocogok, a mai inkább csak ilyen
terepfelderítő, langsam mozgás. Megállok az út szélén, és jó alaposan
lenyújtom, átmozgatva minden porcikám. Zene ki, séta haza. Egyesek
már ki vannak ülve, sör, cigi a kézben, kezdődik az esti lazítás. Van,
aki épp tusolni igyekszik, más címkét nyomtatni, de egy szó, mint száz,
mintha mindenkinek éppen ebben a percben kint lenne dolga. Úgy
néznek rám, mint... na? Na? Igen, úgy. Másnap persze visszhang is van,
terítéken „a másik futni jár.” Naná, hogy hírértéke van egy ennyire
rendhagyó dolognak. Miért is veszem szívre? Magam sem értem.

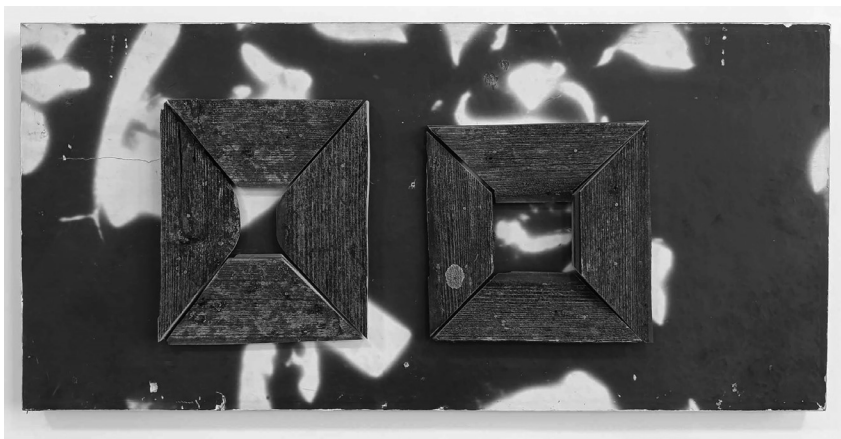
Számolgotok, tervezgetek. Megcsappant a munka, napi három-négy
órát dolgozunk, már lassan egy hete. Jócskán hiányzik még a
háromezer-háromszáz euróból. Mert ennyivel és nem kevesebbel
megyek haza, slussz. Az már körvonalazódott, hogy nem állok meg két
hónapnál, hanem ráhúzok még egyet. Ennyi napi óraszámmal azonban
ez sem lesz elég. Pár nap múlva megy haza olyan negyven ember.

Köztük az a két lány is, aki a mosdókat takarítja. Anyu egy barátnője dobja a labdát, hogy vállaljuk el ketten helyettük. Nem habozok, bólintok. A munka, az munka. A pénz, az pénz. Jó lehetőségnek ígérkezik, meg is bírjuk. Napi plusz egy órát kapunk rá, azaz 8,4 eurót. Ez úgy harminc nappal számolva... Meglesz az.

Na, azokat a tekinteteket látni kellett volna, amik rám szegeződtek, amikor először láttak a felmosóvederrel. Azt kérdezi valaki: Te? Elvállaltad? Ejsze rea vagy szorulva?

Hát nem kezdtem el magyarázkodni. Mi a bajuk? Más nem pénzért jött? Tőlem ücsörögjenek csak nyugodtan. Átadták a melót a lányok, elmondták a feladatunkat: kagyló kimos, vécé kisúrol, padló felmos, ennyi. Ha a vegyszerek fogytán vannak, Iminek kell jeleznünk.

Azzal kezdem, hogy minden létező kis zugot, ahol Isten tudja, mikor járt kefe vagy rongy utoljára, jó alaposan kisikálok. Nógatásomra társam is ezt teszi. Csaknem rámegy az egész napunk. Végtére is, magunknak csináljuk, nem igaz? S az eredmény maximálisan kárpótol. Persze csak sikerül nap végére kihozniuk a sodromból. Vannak arcok, akik a nap folyamán többször bekukkintanak, csak úgy, hogy lássák, még mindig takarítunk-e? Kuncognak, s egyértelműen leolvasni az arcukról: ti aztán hülyék vagytok. Tudjátok, mit? Ma eljutottam egy beismeréshez: igen, ufó vagyok. Büszkén vállalom.



Két ablak, 2022